

Канни (1957)

Вінграновський Микола Степанович

Канни цвітуть над морем...
Канни — червоні чайки!
Зором своїм червоним
Палахкотять над морем,

Наче вони не канни —
Квіти червоноброві,
Наче з моєї крові
Мною загублені рани;

Наче до мене в жили
Прагнуть улитись кров'ю,
Наче вони не дожили
Зненавистю і любов'ю!..

Ні! Не мої ви рани!
Вперше я стрівся з вами!
Ви мені лише канни!
Чайки червоні — канни!

Може, ви з сонця впали —
Сонячні чайки — в клени.
Може, з землі постали
Чайки земні до мене.

Може, крило суворе
Вам відмовля злетіти...
І зацвіли над морем
Чайки, і рани, і квіти.

1957

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/kanny